

”Armo riisuu naamarit” (1. Sam. 16: 1-13; Luuk. 17: 7-10)

Nyt alkaa saarna! Ai miksikö? Mitä pahaa minä muka olen tehnyt? Saarnalla on suomenkielessä perinteisesti ollut hiukan kolkko kaiku: kun joku on tehnyt jotain tyhmää, niin sitten saa kuulla saarnan. Taas se äiti alkoi saarnaamaan, saattaisi joku sanoa.

Mutta miksi kirkossa aina saarnataan? Saarnalla on kristillisessä kielenkäytössä aivan erityinen merkitys, jota ei ehkä aina ymmärretä selvästi.

Saarna on ensinnäkin messussa se kohta, jossa selitetään edellä luettuja raamatunkohtia, usein evankeliumia. Keskeltä Raamattua irrotettujen raamatunkohtien merkitystä voi olla kelle tahansa vaikea ymmärtää, ilman, että edes vähän pohditaan, mitä niiden takana on ja mitä ne tänä päivänä voisivat merkitä.

Toisaalta saarna ei ole pelkästään puhetta, se on myös eräänlainen ”paikka”. Se on paikka, jossa Jeesus Kristus on läsnä ja puhuu meille. Kristillisen uskon suuri sanoma on juuri siinä, että Jeesus ei ole vain jokin kaukainen 2000 vuotta sitten elänyt hahmo, vaan myös läsnä Pyhän Hengen kautta tässä ja nyt. Uskomme, että Jeesus on Keravan kirkossa ja haluaa sanoa meille jotain tärkeää niin, että me myös ymmärrämme hänen tarkoituksensa ja noudatamme hänen tahtoaan.

Ja vielä kolmanneksi – ja nyt olemme tämän päivän aiheen ytimessä – saarnan tarkoitus on välittää *Jumalan armo, jota me emme voi itse ansaita*.

Mikä se tämmöinen ”armo” oikein on?

Näin presidentinvaalipäivänä joku saattaa muistaa, että Suomen tasavallan presidentillä on armahdusoikeus. Jos joku rangaistuksen saanut rikollinen on istunut tuomiotaan vankilassa jonkin aikaa, presidentillä on valta armahtaa tuo vanki, vapauttaa hänet vankilasta ja näin lyhentää annettua tuomiota. Usein armahdus saatetaan antaa, kun alkuosa rangaistuksesta on kärsitty mallikelpoisesti.

Sanat armo ja armahdus tulevatkin kristilliseen kielenkäyttöön juuri tällaisista yhteiskunnan järjestyksen pitoon liittyvistä oikeudellisista yhteyksistä. Hengellisessä yhteydessä eteen saatetaan kuitenkin liittää, kuten tämän päivän aiheessakin, sana ”ansaitsematon”. Sillä halutaan ilmaista, että Jumala, joka hallitsee kaikkea, voi armahtaa meidät Jeesuksen ristinkuoleman tähden, vaikka emme olisikaan käyttäytyneet mallikelpoisesti. Jumalan armo on siis jotain vielä suurempaa kuin vaikkapa presidentin välittämä armahdus.

Joku saattaa nyt miettiä, että tekeekö Jumalan armo sitten tyhjäksi täällä yhteiskunnassa pidetyn lain ja järjestyksen. No ei tee. Säännöillä ja käskyillä on tärkeä merkitys siinä, että osaamme ja saamme elää yhdessä ja pitää huolta toisistamme. Tästä muiden muassa presidentti pitää täällä Suomessa yhdessä hallituksen ja eduskunnan sekä virkavallan kanssa huolta. Jos joku tekee väärin,

niin sitten yhteiskunnassa huolehditaan yhteisesti siitä, että väärintekijää asiasta huomautetaan ja tarvittaessa rangaistaankin. Näin toimivat myös vaikkapa vanhemmat tai opettajatkin lapsia ja nuoria kohtaan pienemmissä asioissa.

Jumalan armon tehtävänä on kuitenkin mennä tästä vielä syvemmälle. Jumalan armon tehtävänä on näyttää meille, että me oikeasti saamme olla juuri sellaisia kuin Jumala on meidät luodessaan tarkoittanut. Jumalan armon tehtävänä on ikään kuin riisua meiltä kasvojamme peittävät ”naamarit”, joita emme ehkä itsekään tiedosta olevan. → **Naamarit, Fortnite-hahmot ja teinselfiet seinällä**

Elämässä kasvojamme saattavat peittää monenlaiset naamarit. En tarkoita, että naamarit olisivat välttämättä itsessään mitenkään huonoja. Pelien pelaaminen tai vaikkapa somettaminen on aivan ok-asia, niin kuin monet muutkin vapaa-aikaamme liittyvät asiat. Hyvä on kuitenkin kysyä, onko elämässämme sellaisia asioita, jotka estävät toisiamme ja ehkä jopa itseämme näkemästä todelliset kasvomme. Kuka voi nähdä sisimpääni siihen todelliseen, joka minä oikeasti olen?

Tästä päivästä lukien kirkkovuodessa aletaan kulkemaan kohti pääsiäistä. Muutaman viikon kuluttua alkaa paastonaika, joka on aivan erityisesti tarkoitettu kristitylle sitä varten, että voisimme vapautua meitä vangitsevista erilaisista kahleista ja oppia näkemään sisimpäämme. Tähän tarvitsemme armoa. Paastonajan tavoin rippikoulu voi olla teille nuorille aivan erityistä aikaa juuri tätä varten – sisimpään katsomisen aikaa, armon vastaanottamisen aikaa.

Toisinaan Jumalan armon vastaanottaminen voi olla kivuliasta. Armo tänäänkin kuulluissa raamatunteksteissä saattoi tuntua suorastaan tyylyltä. Sori vaan, mutta teidän ahkeruudellanne ei ole mitään merkitystä, kuulostaa Jeesus sanovan. Eikä Jumalalle Vanhan testamentin lukukappaleen mukaan tunnu kelpaavan kuninkaaksi toinen toistaan komeammat veljekset, vaan hän valitsee kaikista nuorimman ja heikoimman paimenpojan, Daavidin. Eikö Jumala arvosta tekojamme?

Jumala ei perusta tippaakaan sille, että meidän fiksuutemme, voimamme, rahamme ja valtamme ratkaisevat. Jumala haluaa hyväksyä meidät ainoastaan Jeesuksen tähden, siksi, että me olemme jokainen hänen silmissään ehdottoman arvokkaita ja rakkaita jo omina itsenämme.

Saarnan tarkoitus on välittää Jumalan armo, jota emme voi ansaita. Sen tarkoitus on antaa meille olemassaolon oikeus silloinkin, kun muu maailma sitä ei anna. Se on mahdollista, koska Jeesus näkee syvimpään sisimpään.

Anna Puu: *Mestariپیروس*